

MEGHAN A HARRY: SKANDÁLNÍ TELEVIZNÍ ROZHOVOR A ZAVRŠENÍ POTUPY IMPÉRIA

- CZ24 News | 17. března 2021

VELKÁ BRITÁNIE: Branislav Michalka komentuje tragikomické pozdvižení okolo “skandálního” televizního rozhovoru prince Harryho a jeho manželky – a zasazuje to celé do kontextu neslýchaného úpadku Velké Británie

Britské impérium je ve světových dějinách unikátem: byla to největší a zároveň nejrychleji rozpadnuvší se říše světa. Pokud bychom spočítali území na planetě, které Britské impérium ovládalo, dostali bychom neuvěřitelnou čtvrtinu celkové planetární suchozemské plochy (v roce 1921). Počet obyvatel Britské říše v tomto roce činil 458 milionů lidí, což bylo neuvěřitelné číslo. Pro srovnání, USA měly ve stejném roce 108 milionů obyvatel. Do maximální velikosti se Britská monarchie rozrostla po I. světové válce a v této podobě vydržela přibližně do konce 40. let 20. století, čili necelých třicet let. Za následujících 20 let bylo definitivně po impériu. Tečku za zánikem udělal odchod poslední kolonie: Hongkongu v roce 1997.

Proces se však nezastavil a Británie, taková, jakou ji znají čtenáři románů z 20. století, se dále scvrkává – kulturně, společensky, etnicky i duchovně. Pokud měli v 60. letech, po rozpuštění impéria v levicově liberální kyselině, někteří zastánci koncepce “Little England” (čili angličtí patrioti, jako například Chesterton a Belloc, odmítající imperiální roli Británie) radost, tak je už dávno přešla. Pravděpodobně ne náhodou se stal zakladatelem nacionalistické organizace National Front právě Chestertonův bratranec. Anglie se totiž nejenže scvrkla do svých bývalých ostrovních hranic, ale začala se smršťovat i dovnitř. Masivní příliv migrantů, postupně islamizovaná velkoměsta, slabá natalita autochtonního obyvatelstva a celoplošná dechristianizace, to jsou jen některé ze zjevných příznaků tohoto procesu.

Ztráta

Oba tyto procesy, rozpad impéria i domácí sebevraždu, provází konstantní reakce Britů na moderní dobu, která by se dala popsat jako hromadný útěk před povinnostmi. To, co utvrzovalo odhodlanost jejich předků vytrvat v odlehlých končinách světa, často ve velmi nehostinných podmínkách, bylo vědomí povinnosti vůči státu, panovníkovi, národu a náboženství. V duchu poezie Rudyarda Kiplinga se považovali za bělošské šířitele křesťanské kultury a osvěty mezi barbary, na které hleděli se směsí shovívavosti a pohrdání.

Toto vědomí se po II. světové válce nenávratně vytratilo. Co následovalo potom, to nebylo bolestné a pomalé opouštění těchto dobytých vysunutých postavení evropské civilizace za neustálého boje a plnění povinností, ale spíše závody v tom, kdo doběhne domů do Británie první. Obrazně i doslova. Při procesu opouštění impéria se mladých Britů zmocnil jakýsi nedefinovatelný pocit radostného osvobození od nepříjemných povinností, a už je nikdy neopustil. Připomínalo to slavné pasáže z filmu *Perný den* (*Hard Day's Night*), ve kterém vystupovala skupina Beatles, dokonalý symbol tohoto veselého utíkání.

Celá 60. léta, v rámci kterých se Británie transformovala z polohy upjatého a škrobeného reprezentanta předsudků konzervativní střední třídy do symbolu anarcho-popové subkultury, byly vyplněny právě tímto útekem před povinnostmi.

Charles a Diana

Prenatálním představitelem tohoto trendu v královské rodině, byl britský král a indický císař Eduard VIII., který zdrhl ze své královské funkce kvůli dvakrát rozvedené americké femme fatale Wallis Simpsonové. Trapná historka, v níž panovník vymění svůj národ za, mírně řečeno, trochu opotřebovanou metresu, bývá zlehčována dodatkem, že Eduard VIII. měl národně socialistické (neboli nacistické) sklony, čímž se má naznačit, že vlastně nakonec vše dopadlo dobře. Že však jeho jednání nebylo motivované politicky a připomíná tedy spíše nezodpovědné jednání gymnaziálního studenta, jaké bychom od panovníka nečekali, to se většinou zlehčuje romantikou a balí do celofánu frázi o hlasu srdce či věrné lásce. Jak jinak než věrné, když dvakrát rozvedená zlatokopka utrhne první cenu.

Příslušníci dynastie, kteří vystřídalí rezignujícího krále, pak sekali celé roky dobrotu, a to až do takové míry, že Hollywood cítil potřebu natočit v 50. letech film *Prázdniny v Římě*, který proslavil začínající Audrey Hepburnovou. Ta ve filmu hraje okovy dynastických povinností a strnulou monarchií spoutanou princeznu, jejíž předlohou (jak se později autoři přiznali) byla anglická princezna (později královna) Alžběta. Ta si však, na rozdíl od hrdinky filmu, nikdy na své povinnosti panovnice nestěžovala a důsledně je plnila.

Rozpad impéria a všeobecný útěk před povinnostmi se však nakonec podepsal i na královské rodině. To, jak se Británie v popové éře 60. let vyhřívala na pochybném kulturním výsluní, vzbuzovalo v mnoha Britech dojem, že všechno jde dál jak má, a Británie se jen z impéria politického stala impériem big beatu a dandyovské módy. Tomu odpovídala celková atmosféra, a proto se nelze divit, že britští žurnalisté řešili v 60. letech taková závažná témata, jako například jestli princ Charles poslouchá Beatles, nebo zda se nová rocková skupina, kterou dali dohromady členové širší panovnické rodiny, uchytl v žebříčcích hitparád.

Princ Charles nasával tuto atmosféru – pravděpodobně ušima – a výsledkem bylo jeho chování, které silně připomínalo útěk jeho generačních vrstevníků před povinnostmi. Jestliže se však on ještě držel v rámci tradičního anglosaského pokrytectví celkem na uzdě, tak jeho manželka princezna Diana se

stala symbolem romantického a wertherovského útěku před povinnostmi za hlasem srdce, pod kterým nemusíme rozumět jen milostné eskapády. Její smrt na útěku je dokonalým symbolem tohoto nového nezávazného životního stylu.

Meghan a Harry

V jejich stopách se vydal i Charlesův mladší syn Harry, v čemž mu úspěšně sekunduje jeho manželka, rozvedená míšenka Meghan. Kdo by si pomyslel před přibližně 15 lety, kdy se infantilní princ ze žertu dostavil na párty v nacistické uniformě, že za pár let se on a jeho žena Meghan stanou hlavními hrdiny levicově liberálního protimonarchistického resentimentu, který s důsledností mysliveckého psa hledá projevy rasismu a netolerance za zdmi královského paláce. Dějiny mají svůj smysl pro humor.

Loni se rozhodli Harry a Meghan (ale spíše v opačném pořadí), že dají královskému paláci sbohem. Harryho bratr princ William a jeho manželka vévodkyně Kate, pár představující ztělesnění zcela opačného trendu lpění na povinnostech a rodinných tradicích – a působící v současném světě do jisté míry atavisticky – se zjevně nedokázal s novou příslušnicí rodiny zcela sladit. Proto se Meghan rozhodla sbalit své americké kufry a odletět zpět do země neomezených možností.

Následovalo odstržení pokrokové manželské dvojice od královské apanáže, což oba citelně rozladilo. Meghan, která má kontakty ve světě amerického showbyznysu, se to rozhodla zkonstatěle dynastii trochu zavařit a dohodla se svou mediální kamarádkou Oprah Winfreyovou dvouhodinové interview pro televizní stanici CBS.

Reportérce se v rozhovoru splnily ty nejsladší pokrokové sny: Meghan potvrdila, že byla královskou rodinou umlčena, přihlásila se k ženskému hnutí a jako třesničku na dortu přidala historku o rasistickém pozadí královské rodiny. Celková dikce a styl komunikace mezi těmito dvěma ženami jsou natolik nasládlé, že už krátké ukázky s velevýznamným patetickým zatináním rtů a hlubokým “prožíváním” každé otázky mohou u diváka vyvolat akutní zvýšenou přítomnost cukru v krvi.

Jako rána z milosti, po níž už královská rodina nikdy nemůže vstát a podívat se lidské rase do očí, posloužila historka o údajné obavě členů dynastie, zda Harryho potomek nebude příliš snědý po své babičce, Meghanině matce černošce. Meghan zavzdychala, že dokonce uvažovala o sebevraždě.

Kdo zná styl některých amerických pořadů a jejich moderní levicově liberální psychoformát, toho asi nepřekvapí, že po takovém oznámení šokovaná Winfreyová (mimochodem také černoška) vykřikla: “Cože?” Představa, že královská rodina nemusí být nadšená z toho, jak Harryho syn vypadá, je takovou ideologickou herezí, že čest královské rodiny je momentálně nadobro pohřbena.

Antiimpérium vrací úder

O tom, že Meghan tímto rozhovorem určitě neskončila svůj akt pomsty, nemusí nikdo pochybovat. Nyní nastala chvíle posledního odhalení a dokončení dekolonizace. Zbytky bývalého impéria se budou muset ještě dále kát a nebude jim dopřán odpočinek, dokud si nepřiznají vlastní zvrácenost. Po tom, co hnutí BLM svalilo sochy jako symbol odporné minulosti, bude třeba odstranit její poslední zbytky.

Práce to zřejmě nebude příliš namáhavá. Nové generace etnických Angličanů se totiž posunuly z polohy britských popových dandyů do flagelantské polohy kajících za temnou koloniální minulost. To vše je navíc zabaleno do environmentální paniky, která uvědomělým Britům domlouvá, aby nezvyšovali počet dětí na již tak příliš zalidněné planetě. Obklopeni mešitami a jinými exotickými

svatyněmi na předměstích a centrech svých měst jsou dnes mladí Britové ochotni odsoudit královskou rodinu za její ohavné rasistické chování. Případně, pokud to bude nutné, zřejmě i podepsat petici za jejich odstoupení.

Z pohledu kulturní války totiž nemá reálný brexit žádný dopad. Destruktivní kulturní infekce proudí nadále ze všech směrů na britské ostrovy – a na rozdíl od koronaviru nezabíjí nemocné staré lidi kolem osmdesátky, ale celou kulturu. Fakt, že stát, ve kterém se přetřásají historky o Meghan a Harrym, byl ještě před přibližně 70 lety nejrozlehlejší impériem v dějinách lidstva, už dnes působí jako hoax.

Podobně jako jiná fakta.

Zdroj: <https://www.protiproud.cz>